

1904-2004 ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ - ΔΙΓΛΩΣΣΟΙ ΑΛΛΟΓΛΩΣΣΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

II. ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΧΩΡΩΝ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΩΡΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ III. ΔΗΛΩΤΙΚΟ ΕΘΝΟΤΗΤΑΣ ΔΙΓΛΩΣΣΩΝ-ΑΛΛΟΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΟΥΣ

(ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ - του Dr
Αχιλλέα Λαζάρου, γνωστού
Βαλκανολόγου- Ρωμολόγου)

Ιδιοποιήσεις ελληνικού
κόσμου από Σκυπιτάρους
(Αλβανούς)
και Τούρκους

Ήδη τόσο οι πανάρχαιοι Πελασγοί, είτε Αρκάδες είτε Θεσσαλοί (106), των οποίων οι τελευταίοι φέρονται κιόλας ελληνόφωνοι, όσο και προσωπικότητες των Ομηρικών επών, Αχιλλεύς, Νηπτοπόλεμος, Πύρρος... ιδιοποιούνται από τους Σκυπιτάρους-Αλβανούς, αν και η παρουσία τους έως τον 11ο μ. Χ αιώνα στον χώρο που κατέχουν, αμφισβητείται, μάλιστα από συγγραφείς φιλικά διακείμενους, όπως ο ακαδημαϊκός του Πανεπιστημίου Βουκουρεστίου Th. Caridan (107). Διαπιστώνει απουσία οποιασδήποτε μνείας Αλβανών στην διάρκεια των βυζαντινοβουλγαρικών πολέμων, μολοντί η Αχρίδα κατά τον 10ο και 11ο αιώνα ήταν έδρα Βουλγάρων ο δε τελευταίος τσάρος Ιωάννης Βλαδίμηρος δολοφονήθηκε στο Δυρράχιο (1017). Εκεί ένα αιώνα ενωρίτερα ο Συμεών είχε καταλάβει τριάντα πόλεις.

Επί πλέον αγνοούνται ή παραλείπονται οι όροι Αλβανία, Αλβανοί με σημασία εθνωσυμική από τον περιφημότερο λατινιστή του 15ου αιώνα, τον Αινεία Σίλβιο, φιλολογικό ψευδώνυμο του Πάπα Πίου του Β' (1405-1464) (108), ο οποίος τότε διερευνούσε την πληθυσμική σύνθεση της Βαλκανικής προσδοκώντας τον προσεταιρισμό των ενδεδειγμένων για σταυροφορία κατά των Τούρκων. Τον δε Γεώργιο Καστριώτη (109) ανάγει στην Μακεδονία

Στον πελασγολογικό χορό διακρίνονται και οι Τούρκοι. Η Τουρκάλα Adile Ayda περιοδεύει τη Δύση και δίνει διαλέξεις σε κέντρα Ετρουσκικών ερευνών «αποδεικνύοντας» ότι Ετρούσκοι = Πελασγοί, των οποίων γλωσσικό όργανο είναι η τουρκική, και Πελασγοί = Τούρκοι! Αρχικά δημοσιεύει βιβλίο στη γαλλική γλώσσα με τον πράγματι επιτυχή τίτλο: Les Etrusques etaient- ils des Turks? Μετέπειτα απαλείφει το ερωτηματικό και με κατάφαση δημιουργεί την ψευδαίσθηση αλήθειας (111). Επισημότερα η παραχάραξη συντελείται με το βιβλίο του Ozal, στο οποίο η Τουρκία προβάλλεται σαν η γενέτειρα του γνωστού ως ελληνικού πολιτισμού και ως βάση του ευρωπαϊκού (112), όπως και από τον τίτλο δηλώνεται: Η Τουρκία στην Ευρώπη. Έτσι ίσως ευελπιστούν και οι ελληνόφωνοι Βαλαάδες (113) της Μακεδονίας, οι οποίοι παρά τον ατελή μουσουλμανισμό τους μετεκομίσθησαν σύμφωνα με την Ανταλλαγή, ότι θα επανέλθουν στην Ευρώπη!

Ιδιότυπη παρουσία Σέρβων

Απομένει η ανάμειξη Σέρβων στην Μακεδονία. Αν και δεν αφίσταται γνωστής τακτικής των βυζαντινών χρόνων, έχει επισωρεύσει σωρεία προβλημάτων, που υφίστανται και στις ημέρες μας. Ομολογουμένως ηγεμονικές φιλοδοξίες, παρατηρούμενες σε Βυζαντινούς στρατηγούς, π.χ. Βάρδα Σκληρό, Βάρδα Φωκά, δεν είναι άγνωστες και για αλλογενείς, των οποίων η χώρα μετείχε της αυτοκρατορικής επικράτειας, όπως ο Στέφανος Δουσάν (114). Το παράδειγμα ενδιαφέρει πολλαπλώς. Διότι αναχωρώντας από τον καθ'αυτό χώρο του θέματος Σερβία (115). Και κατεβαίνοντας προς τον αδιαμφισβήτητο ελληνικό αυτοαναγορευέται στα Σκόπια αυτοκράτωρ των Σέρβων και Ελλήνων, χωρίς την παραμικρή παρεμβολή ή μνεία «Μακεδόνων», τύπου συγχρόνων Σκοπιανών. Θα ήταν αδιανόητη και αδύνατη η παράλειψη στο ενδεχόμενο υπάρξεώς τους ως ιδιαίτερης φυλής, εθνότητας, αν υπήρχαν σαν έθνος. Άσκησε δε διοίκηση, όπως παρατηρεί ο Βυζαντινός χρονογράφος Γρηγοράς, «κατά την ειθισμένην Ρωμαίους δίαπαν» (116). Οπωσδήποτε δεν στερείται σημασίας το γεγονός ότι οι τελευταίοι Σέρβοι δυνάστες τερματίζουν την εξουσία τους με συνείδηση βυζαντινή προσθέτοντας κιόλας τον ελληνικό τίτλο τους και την επωνυμία των Παλαιολόγων. Επιπρόσθετα, κατά τον ακαδημαϊκό N. Iorga (117), είχαν εγκαταλείψει τον σλαβικό χαρακτήρα, που υποδηλώνει έντονα την ελληνικότητα του περιβάλλοντος.

Επινοημένη μακεδονική εθνότητα

Ο καθηγητής του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου

Θεσσαλονίκης Ιωάννης Ταρνανίδης διερευνώντας ενδελεχώς τις ενδεδειγμένες πηγές διαβεβαιώνει ότι δεν διαφαίνεται διόλου πληθυσμική ενότητα στην «Ευρώπη» ως ιδιαίτερη σλαβογενής μακεδονική εθνότητα (118). Κατά τον καθηγητή του Bates College Loring Danford (119), ο καθορισμός του χρόνου γενέσεως του όρου «μακεδονικό έθνος», ανάγεται στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα. Ωστόσο, μόλις στις αρχές του 20ου αιώνα, το 1903 καταγγέλει την προπαγάνδα ο Εβανς, ο οποίος στάλθηκε για επιτόπια έρευνα στην βόρεια Μακεδονία εκ αιτίας της ψευδεπαναστάσεως του Ιλιντεν και της συνακόλουθης καταστροφής του Κρουσόβου. Την όντως δε πολύτιμη έκθεσή του επικαλείται και ο C. Parance (120), πολιτικός της Ρουμανίας και συγγραφέας σειράς βαλκανολογικών και ρωμολογικών δημοσιευμάτων, συμφωνώντας στην ανυπαρξία «μακεδονικού» λαού, «μακεδονικού» έθνους, «μακεδονικής» γλώσσας.

Από τον καθηγητή του Πανεπιστημίου Μονάχου Theodor Nikolaou διαπιστώνεται, «ότι ουσιαστικά για πρώτη φορά αναφαιίνεται η αξίωση αυτή [«μακεδονικής εθνότητας»] με την σημερινή της διάσταση μόλις το 1943» (121). Συμπίπτει με την ίδρυση του «Μακεδονικού Κομμουνιστικού Κόμματος», τον δε Αύγουστο του 1944, της «Λαϊκής Δημοκρατίας της Μακεδονίας». Επισημαίνεται η ανυπαρξία της μέχρι τότε. Αποκαλύπτεται ο «εφευρέτης» και ο σκοπός του.

III. ΔΗΛΩΤΙΚΟ ΕΘΝΟΤΗΤΑΣ ΔΙΓΛΩΣΣΩΝ-ΑΛΛΟΓΛΩΣΣΩΝ

ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΟΥΣ

Βουλγαρόφωνοι, Βλαχόφωνοι,
Αρβανιτόφωνοι

Άλλοτε προείχε η βουλγαρολογία. Αλλά και στη Νάουσα, «η οποία, κατά τον G. Weigand παρόλο που είναι βουλγαρική πόλη, είναι σχεδόν εξελληνισμένη, το μεγαλύτερο μέρος των κατοίκων μιλάει κιόλας ελληνικά στην οικογένεια» (122). Για τους «Βουλγάρους» της Μακεδονίας είκοσι δύο χρόνια ενωρίτερα ο Stanford έγραφε: «...ό χαρακτήρ των, τα ήθη των, τα έθιμά των, είναι απολύτως τα ίδια με τα των Ελλήνων. Η ενδυμασία των είναι εξ ολοκλήρου ομοία με την των Ελλήνων...» (123).

Για τους κατοίκους της Νάουσας, το 1881, ο Gusu Paracostea-Goga, θύμα του ρουμανικού Παιδομαζώματος (124), τρόφιμος της Σχολής των Αγίων Αποστόλων του Βουκουρεστίου, ειδικά εκπαιδευμένος απόστολος της ρουμανικής προπαγάνδα (125), εγκαινιάζοντας την «αποστολή» του, μετά την επάνοδο από την Ρουμανία στην Ελλάδα, αποκαλύπτει στο βιβλίο του, απομνημονεύματα: «Οι κάτοικοι της Νάουσας ανήκουν κυρίως σε δύο εθνότητες: Τους Βουλγάρους και τους Ρουμάνους, από τους οποίους οι πρώτοι αποτελούν την πλειοψηφία. Όμως και οι μεν και οι δε είναι ελληνοφρονούντες («Greco-manii») ή εξελληνισμένοι πλήρως. παντού εδώ μιλάνε μόνο ελληνικά ακόμη και αυτοί που ξέχασαν τη μητρική τους γλώσσα, όπως είναι πολλοί από τους Βουλγάρους. Οι Ρουμάνοι όμως εδώ έχουν απόλυτα εξελληνιστεί. Θα μπορούσες να τους θεωρήσεις ως καθαρούς Έλληνες εάν δεν συναντούσες σε πολλά σπίτια γέρους και γριές που μπορούν ακόμη να σου πουν κάτι τοι στη διάλεκτό μας» (126).

Προφανέστατα ο Paracostea-Goga, εφαρμόζοντας όσα διδάχθηκε στο Βουκουρέστι, ομιλεί για δύο εθνότητες, βουλγαρική και ρουμανική, στη Νάουσα, με κριτήριο τη χρήση ξενικής γλώσσας, μάλιστα με ολοσχερή σχεδόν αφανισμό, αν και αυτό απορρίφθηκε τελικά και από τον Weigand (127), πολύ δε προγενέστερα από τον K. J. Beloch (128). Εσφαλμένα επίσης χρησιμοποιεί τον όρο εξελληνισμό, όταν η αρχική ελληνικότητά τους διαπιστώνεται διεπιστημονικά, δηλαδή με πορίσματα Γλωσσολογίας, Ιστορίας, Λαογραφίας, Εθνολογίας, Ανθρωπολογίας, η δε βούλησή τους να αναγνωρίζονται ως Έλληνες εκφράζεται με την ελληνική εθνική συνείδηση τους (129), πρωταρχικό παράγοντα συμβολής στην επιβίωση και επικράτηση του ελληνισμού σε κρίσιμες στιγμές της πορείας και της ιστορίας του, όπως στον Μακεδονικό Αγώνα, στον οποίο ανεξάρτητα από το γλωσσικό ιδίωμα τους, αρβανιτικό, αρμανικο-βλάχικο, σλαβονικό, συνεργάζονται αγαστότατα (130) για την διάσωση της Μακεδονίας!